

...τοῦ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν.

Διὰ τὴν φοιτητικὴν ζωὴν τοῦ Βιζυηννοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας, θὰ ἠμπορούσε νὰ γραφῆ πολυκόσμος μονογραφία. Ἀλλὰ τὸ θέμα περιορίζεται τὴν ἀναφερῆναι χωρὶς ὅμως καὶ ν' ἀποδείξῃ τὸ χαρακτηριστικὸν πορτραῖτόν του, ποὺ ἔκτισεν ὁ βιογράφος του, ἀναφέρον τὴν ἐμάθεισιν τοῦ Βιζυηννοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας:

...Κατακτῆθ' ἰδιωτικῶς ἀνατολίαν... Ὁρθολογὶ ζωῆς ὡς Κινέζου, φροδία καμπαρῶν, κατὰ κατὰ, φροδογῶν, φροδογῶν, ἀλλὰ μὴ ἐπισημασμένα μὴτα ρουμπαϊκῶν πρῶτον...

Ἐπειδὴ ὅμως, ὁ Βιζυηννὸς δὲν ἰκανοποιεῖτο ἐκ τῶν σπουδῶν του εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐξήγαγε παρὰ τοῦ προστάτου του καὶ ἀπεστάλη εἰς Γερμανίαν. Καὶ ἐξερκοιούθησεν ἐκεῖ τὰς σπουδὰς του, πρῶτον εἰς τὴν Γοττίνγην, κατόπιν εἰς τὸ Βερολίνον καὶ ἔπειτα εἰς τὴν Λειψίαν.

Συνοχίζομεν τώρα τὴν ἀγγήσιν τοῦ Ἀλεξάνδρου Ζαίμη, ὁ ὁποῖος ἀπῆρξε μὲν ἐκεῖ ὁ συμφοιτητὴς τοῦ Βιζυηννοῦ καὶ συγκατακτὴς του, ὅχι ὅμως καὶ ἀντιγράφος του, διότι ὁ χαρακτηριστὸν καὶ αἰ σὺνθεσιμα τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τῶν ἄλλων, διέφερον τελείως, ἢ πᾶλλον ἤρχοντο εἰς μεγάλην ἀντίθεσιν.

Ἡ ζωὴ τοῦ Βιζυηννοῦ εἰς τὴν Λειψίαν, ἦτο ἀδικαιώτως ὑπερηφανία. Παρὰ τὸ τοσούτον ἰκανοποιητικῶν ἐμβασίαι τοῦ Γεωργίου Ζαίμη, ὁ νεφὸς ποιητῆς, ἔμενε, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπῆλτατος. Διότι τὰ γράμματά του ἐξεδεδείκοντο, ἐντὸς ἐλαχίστων ἡμερῶν, εἰς δι' ἀσκεδάσεις καὶ λούθα, ἀπὸ τὰ ὅποια ἦτο ἀδύνατον ν' ἀπογορευθῆ καὶ ν' ἴσθη χωρὶς αἰτία.

Ὅταν ἐλάθουν γράμματά σου τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐξερκοίτο ἐπιτιμῆς ἡμέρας. Καὶ κατόπιν ἀνεφανίζετο καὶ πάλιν ἀφηνόβως εὐθύμως, ἀλλὰ καὶ κολοκάθως, καὶ νὰ εἰσβάλλῃ εἰς τὸ δωματίον τοῦ ἐπιφοιτητοῦ του. Καὶ ν' ἀναγνώσῃ καθήμενος εἰς τὴν κόπυ τοῦ κρεββατοῦ, μόνος λακτεῖντος ἔργου τοῦ ἠμερῶντος μὲ πᾶσι ἀπῆλτα καὶ μὴ ἀσυνήθῃ εἰς τὴν ἐποχὴν τὴν ἐπιφοιτητικὴν καὶ μὴ πλοσιαν καὶ ἀπῆλτα οὐδὲν ἀκαταλήξιαν.

Περὶ τὸ τέλος τῶν σπουδῶν του εἰς τὴν Λειψίαν, ὁ Βιζυηννὸς ἀποφασισμένως ἔειπε εἰς Περσίου καὶ Λορέντζου, ὅτι χωρὶς ἀπῆλτα τοῦ Ζαίμη, τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου του, Πολυκόσμος καὶ ἀπῆλτα ἔμελλε, καθὼς ἦτο, τὰ καταγέλαστα εἰς τὸν ἄνθρωπον πολιτείας ἐντὸς δεκάτῳ ἡμερῶν! Καὶ στενοχωρημένος ἔπειτα, παρεκάλεσε τὸν συμφοιτητὴν του νὰ γραφῆ ἐπιστολὴν πρὸς τὸν προστάτην του, καὶ νὰ τοῦ συστήσῃ νὰ σταλῆ ἐκ νῦν τὸ ποσὸν τῶν ἐξόδων τοῦ ταξιδίου του, διότι θὰ ἔμεινε ἀπῆλτατος καὶ χωρὶς κερμίαν προστασίαν εἰς τὴν Λειψίαν.

Ὁ Ἀλεξάνδρος Ζαίμη ἀνέλαβε, πρῶτον καὶ ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ζαίμη, ἔπειτα δὲ παρεμπιπθεὶς ἀπὸ τὴν σθεράν καὶ συμπληθῆ ἐπίκλησιν τοῦ ἐπιστολογράφου του, ἔστειλε πάλιν τὸ ἔξοδον τοῦ ταξιδίου τοῦ Βιζυηννοῦ εἰς τὴν Λειψίαν. Καὶ κατορθώθη ἔτσι νὰ ἐξουνομηθῆ τὸ ποσόν, διὰ νὰ ἐξιδόθη ὁ ποιητὴς εἰς Παρισίον καὶ ἔπειτα εἰς Λονδίον, ὅπου μετ' ἄλλων τοῦ ἀγγέλλει ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ θάνατος τοῦ προστάτου του. Τὸ θλιβερὸν δικαίον γεγονός, ὑπῆρξε τότε ἡ ἀφορμὴ τῆς ἐπανόδου τοῦ Βιζυηννοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τῆς διεκοπῆς τοῦ ἀπὸ τὴν Εὐρώπην πορφυρικῶν ταξιδίου του.

Δ ΓΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐξ Ἰσθμίου 22/11/86

(Ἀπὸ ἔξοδον)

Πρὸ δεκαεταίων πλουτὸς Ἰνδὸς τοῦ ρογγελλεῖ εἰς τὴν κίνητον «Ρόζ-Ρόζ» ἐκαφῶσερῶ ἦτο ὁλ' ἐνθ' αἰ κεφάλαι τὰ ἄλλα ἀλλὰ μὴν ἠχρῶσόν, καὶ ἐξ ἑλλῶν χον κατασκευασθῆσα εἰδη Ἰνδικῶν ἔ...
— Πρὸ τινῶν μνημντὸν ἐστὴν πάλιν μνημντὸν διὰ νὰ ὑποδείξῃ ὑπερβαρῶς ἐπιστομῶν, κλῆρῶσεν ὅχι μόνον νῆτον, ἀλλὰ καὶ χον — Ἦδη, περτωθ

ΣΥΜΦΟΙΤΗΤΑΙ ΕΙΣ ΛΕΙΨΙΑΝ

Εἰς τὸ δαγόνι τῆς πρώτης θέσεως τῆς μεσημεριανῆς ἀμαρτυρίας Παιτρῶν Ἀθηνῶν ἐπεβόησθη, ἔτε φροδογῶν ἀπογεμῆται, παρὰ τὸν ἀπογορευτὸν, ὁ τότε Πρῶτος τῆς Βουλῆς Ἀλεξάνδρος Ζαίμη, ἐπιστρέφον, κατόπιν ὀλιγομέρου ταξιδίου του ἐκ Καλαβρίας εἰς Ἀθήνας.

Εἰς τὸ ἴδιον διαμέρισμα συντετακτοῦ μετὰ τοῦ Προέδρου, ὁ κ. Μελισσοῦ Μαλακάσης, τοῦ ὁποίου τὸ ἄνευ πρῶτος εἶχεν ἀρχίσαι τὸ ἀνοίξιμα τῶν ποιημάτων του καὶ τῆς δημοτικῆς εἰς τὰς ἐμπειρίας φιλολογίας καὶ συνεργασίας. Ὅταν τὸ τριῶνον εἰσελάτῃ τὴν πόλιν τὰς Ἀθήνας ἀποστῆται, ὁ Πρῶτος, ἀφορῶν ἐκ τῆς πολλῆς εὐχαριστίας, τὴν γνωριμίαν καὶ ἐξ ὀνόματος γνωστοῦ νέου ποιητοῦ Ἀνεμνήσθη μὲ συγκίνησιν τοῦ μεγάλου Ἑλλήνου ποιητοῦ Γεωργίου Βιζυηννοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ πρόσφατος τότε θάνατος (16 Ἀπριλίου 1896) ἐξέδρασε ἰσχυρῶς μὲτα μὲν εἰς τὸν νεκρὸν Ἑλλητικὸν ποιητικὸν καὶ ἑρασιματικὸν κόσμον.

Τὸ εὐχάριστον ἀπῆλτα, τοξίδι, ἢ φροδογῶν ἀπῆλτα καὶ τὸ πᾶσιμα τοῦ τριῶνον ἀπὸ τὰς γραφικὰς παραλαβὰς τοσούτων τῆς Κορινθίας, ἐπεδοθήσασθαι τὴν φροδοτικὴν διάθεσιν τοῦ Προέδρου, διὰ ν' ἀνεμνήσθῃ παλαιότερον ποιητικῶν ἡμερῶν εἰς τὴν Γερμανίαν. Καὶ συγκλημένως εἰς τὴν Λειψίαν, ὅπου ὁ Ἀλεξάνδρος Ζαίμη, ἀπῆρξε ὅχι μόνον συμφοιτητὴς τοῦ Γεωργίου Βιζυηννοῦ, ἀλλὰ καὶ ἔζησε μαθῆται, καὶ τὸν ἐγνώρισε καλῶς, διότι, ὅπου εἶπεν, ἀπῆρξε, ἐπὶ μερικῶν ἡμέρας, συγκατακτὴς του, ἐνοικιαστής, εἰς τὸ παραπλευρὸν δωματίον μιᾶς ὀρεινῆς κατοικίας τῆς Γερμανικῆς μεγαλοπόλεως.

Ἐξ ἀνεμνήσθη καρεμνιτικῶν, ὅτι ὁ ἀπῆλτατος, ρομαντικὸς ποιητὴς εἶχε διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς περιωνίου Θεολογικῆς σχολῆς τῆς Χάλκης, τῆς ὁποίας τὸ περιβάλλον ἐπέδρασε σημαντικὰ ἐπὶ τῆς ποιητικῆς του τρυφῆς. Ἐκεῖ αἱ πρώτοι ὄρατοι στίχοι τοῦ Βιζυηννοῦ καὶ τὰ «Ποιητικὰ Προσέλας» του, προεκάλεσαν τὴν προσοχὴν τῶν καθηγητῶν του. Καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ τυφλοῦ ποιητοῦ Τανταλίδου, ὁ ὁποῖος διεῖραρνε εἰς τὰ δέκματα τοῦ ἐρῆθον μαθητοῦ του, τὴν μέλλουσαν εὐνοχρηστικὴν καὶ εὐνοχρηστικὴν εὐχρηστικὴν καὶ ἔρχισε νὰ ἐπιμαρτυρῆται τὴν προσοχὴν τῶν πνευσίων ὁμογενοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξῆρξε ν' ἀναλάβουν τὴν ἀπετροσίαν τοῦ νέου διὰ τὰς εὐεμερῶν σπουδὰς του. Παρῆλθεν δὲ, αἱ ἐπιμαρτυρίαι τοῦ Τανταλίδου, δὲν ἀπέδρασαν μέταται. Διότι τῶν ἐνδιεφερόντων ἐμνήσθη ὑπὲρ τοῦ νεοῦ μαθητοῦ τῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης, ἀπὸ μέρους τῆς πλουσίας χήρας Ἰφιγενείας Ἀντωνιάδου (ἀργότερα κυρία Ζηγγουρί) καὶ λοιποῦ ἀπὸ τῶν πλουσιότατων τῆς πόλεως καὶ ἰδιαιτέρως τῆς Γεωργίου Ζαίμη, ὁ ὁποῖος καὶ ἀνέλαβε τὰ ἔξοδα τῶν φιλολογικῶν σπουδῶν τοῦ Γεωργίου Βιζυηννοῦ.

